

КЛОДЪ ДАВИЕРЪ

13)

ТАЙНАТА НА ТАМПЛИЕРА

Жакъ Бордие въведе графа и дъщеря му въ единъ салонъ, мобилиранъ просто, съ столове облѣчени съ кърпички.

— Колко е хубаво у вас! извика Жермена, като седна въ едно кресло Людовикъ XVI.

— Хубаво е, да! потвърди графътъ, но я да видимъ писмото.

Жакъ го отвори и прочете. То бѣше наистина отъ лѣто Тадику.

Драги приятелю,

Съ настоящето ти съобщавамъ, че дребничкиятъ черноокъ господинъ, Полъ Мерси излѣзе отъ болницата миналия вторникъ. Нѣмаше нужда азъ да тичамъ следъ него. Той дойде при мене да си вземе нѣщата. Казахъ му, че е ималъ касметъ да платите за него въ болницата, а той ми отговори, че сте били длъжни да платите следъ това, което сте му направили. Този типъ никакъ не ми се харесва! Пазете се отъ него. Питамъ го ужъ случайно, на къде ще замине. Той каза въ Парижъ, но азъ мисля, че ме излъга. Благодаря за бонбонитъ, които госпожицата изприти на дечурлигата. Разчитай винаги на мене. Твой преданъ приятелъ.

Ивъ лѣто Тадику.

— Има и постъ-скриптъмъ, продължи Жакъ: „Полъ Мерси ще отиде да се срещне съ оня, червенокосия. Тия два типа сж способни на всичко. Не мога вече да се слѣржамъ, ще предамъ хотела на сестраси и ще пристигна у тебе. Ще намѣришъ едно кюше да ме подслонишъ. Два коша слама на тавана, свикнали сме, нали знаешъ? И хлапетата ижкатъ да дойдатъ, но азъ мисля, че ще ни пречатъ“.

— Две здрави ржце, наистина, биха били много полезни въ нашия случай, каза Жакъ, но добриятъ Ивъ не знае, че наистина нѣмамъ къде да го настаня.

— Не се безпокойте за това, отговори графътъ, у моятъ пазачъ има една праздна стая, ще го туримъ тамъ.

Въ това време вратата се отвори и старата франсоаза влѣзе безъ да я бѣха викали.

— Господата и госпожицата сигурно иматъ нужда да се подкрѣпятъ, каза тя, като сложи на масата грамаденъ подносъ. Ти не се сѣдвашъ да имъ сложишъ закуска.

Жакъ се смути отъ тая фамиллярна намѣса на Франсоаза, но Жермена бѣше възхитена отъ всичко; отъ стария севърски сервизъ, отъ чая, отъ каймака и отъ ягодитѣ.

— За господата има и една бутилка Вувре, отъ 1921 г., каза старата слугиня.

— Слѣщието въ бутилка, както казва г. де Савиньи, каза Жакъ и отиде да донесе виното.

Следъ това и четиримата се заеха да направятъ честъ на закуската и прекараха мигъ на прелестна интимностъ и почивка между две рѣдци отъ събития, второто отъ които можеше да стане драматично.

На другия денъ сутринята, когато се обличаше, Жакъ чу шуменъ рсзговоръ на входната врата.

— Какво искате отъ г. Бордие?

— Казвамъ ти, че имамъ да му говоря.

Жакъ вдигна пердето и видѣ лѣто Тадику, който се препираше съ слугинята.

— Пусни го да влѣзе. Франсоаза, той ми е приятелъ. И той слѣзе самъ да посрещне бретонца, който стоеше съ една нагъпкана торба подъ мишница, предъ вратата.

— Значи, ти се мобилизира, стари другарю? Мислишъ ли, че тая работа ще стане опасна?

— Ами разбира се! Оня, черноокиятъ за сега не е огасенъ. Ржката му още е превързана. А другиятъ, червенокосиятъ, е и глупавъ и лошъ. Единиятъ ще измисля пакоститѣ, а другиятъ ще ги извършва. Трѣбва да се внимава.

— Имашъ право, отговори Жакъ. И той му разказа на кратко откритията, направени презъ последнитѣ дни.

Следъ обѣда, Бордие заведе лѣто Тардикъ въ Гериниерата, където, както бѣше уговорено, му дадохъ една стая у пазача.

Докато той се настаняваше въ библиотеката на замъка, държаха новъ воененъ съветъ.

— За да върви тази работа по-бързо, започна г. де Шансо, обръщайки се най-много къмъ Жакъ, тая Утринъ отидохъ лично въ замъка до Плеси. Както и очаквахъ, притежателтъ ми даде всичкитѣ потрѣбни пълномощия.

— И тъй, ще можемъ да започнемъ работата, когато поискаме. Той ще даде заповѣдъ никой да не ни безпокои.

— Тогава да започнемъ още утре, каза Жакъ.

— Утре е недѣля, забелѣза Жермена.

— Е, добре, отъ понедѣлникъ, реши г. де Мансо. Въ този мигъ влѣзе Роберъ:

— Знаете ли, каза той, върно е, че Пане отишълъ за Полъ Мерси въ Шаторено. Секретарьтъ, който е още съ превързана ржка, се е настанилъ у механика и отъ вчерта не е излизалъ.

— Въ сжщность—каза графътъ, какво могатъ да ни сторятъ тѣ?

— Най-напредъ ще ни дебиятъ и ще се нахвърлятъ върху насъ, когато имъ се стори, че сме намѣрили съкровището.

— Роберъ, право да си каза, много сте страхливъ, извика Жермена.

— Не забравяйте, братовчедке, че четирима хора сж по-слаби отъ двама негодници.

— Азъ мисля, че за сега нѣма защо да се боимъ отъ нападение, каза Жакъ. Полъ Мерси и съучастника му сж забъркани отъ изгубването на документа. Тѣ ще ни оставятъ да търсимъ съкровището и ще ни следятъ. Но ние трѣбва да имъ попречимъ.

— Азъ се наемамъ съ това, отговори Роберъ.

— Хубаво!—каза графътъ. Сега ни остава само да приготвимъ потрѣбния материалъ за нашата експедиция.

— Съ това ще се заема пъкъ азъ, ако позволите, каза Жакъ.

— Добре! Значи до понедѣлникъ.

На излизане Жакъ взе съ себе си лѣто Тадику.

— Е, какъ, доволенъ ли си отъ настаняването си?

— Какво приказвашъ? Настаненъ съмъ като нѣкой буржуа. А и пазачътъ има едно бѣло винце... Ще трѣбва да си поржчамъ отъ него за хотела.

Като пристигнаха въ Вале Кокетъ, Жакъ и лѣто Тарикъ влѣзоха въ ателието.

— Тука можешъ свободно да се занимавашъ съ ржчна работа, каза лѣто Тадику, като разгледа разнитѣ инструменти, разпрѣснати по масата.

— Какво да се прави, каза Жакъ, трѣбва отъ време на време да се позанимаватъ прѣститѣ и съ друго ещо, не само съ писане. Хайде сега да приготвимъ каквото трѣбва.

Той отдѣли настрана една лопата, търнокопъ, лостъ и ацетиленова лампа.

— Трѣбва и едно вжже за изкачване сандѣка, ако е тежъкъ, каза лѣто Тадику.

Ето и вжже. О, какво падна? Я гледай, желѣзната ти каска, запазилъ си я значи. Да вземемъ ли и нея?

— Ами нали ще бждемъ въ окопъ, като на фронта? Безъ шегя, прибави той, съ нея човѣкъ ще може да си запази главата, ако се удари отъ тавана.

— Я не се шегувай, нѣма да се маскираме.

— Не се сърди; ако не я искашъ, азъ ще я взема, все ще послужи за нѣщо.

— Както искашъ! Само гледай да не станешъ смѣшенъ.

— Не бой се.

Въ понедѣлникъ г. де Шансо и другаритѣ му, заедно съ лѣто Тадику, седнаха въ една голѣма кола докарана отъ Роберъ. Тѣ пристигнаха безъ прѣчка въ Метре и после при долмена, на който бѣше окачена съвсемъ нова табелка: „Забранено е да се влиза. Постѣщенията на долмена преустановени“.

— Това е една предпазителна мѣрка на собственика, обясни графътъ, за да ни осигури спокойствие.

Роберъ отиде да остави колата въ воденицата. Когато се връщаше при другаритѣ си въ храсталака, всички чуха, че нѣкаква кола минава по пътя за дю Плеси-Роберъ надникна изъ задъ дърветата.

— Пакъ той!! Гледайте, извика той.

— Да, потвърди лѣто Тадику, познахъ малкия кафявъ фордъ и червенокосия.

— И Полъ Мерси е съ него, прибави Жакъ.

— Тука ли идатъ? попита Жермена.

— Не, отговори Роберъ, продължаватъ къмъ Сентъ-Антоанъ-дю-Роше

— А видѣха ли ни? попита графътъ.

— Не вѣрвамъ, но трѣбва да си отваряме очитѣ. Бѣше близо петъ часа, защото тѣ бѣха решили да започнатъ работата доста късно, за да не се събиратъ любопитни.

Жермена пожела първа да започне.

— Азъ ще ви донеса щастие, каза тя и удари съ търнокопа.

— Господи! колко е тежъкъ! извика тя и захвърли търнокопа, съ който едва бѣше надраскала земята. Колко ви съжалявамъ! Дано, поне, наградата бжде равна на труда.

Жакъ, насърденъ отъ гия думи, взе търнокопа и почна да копае. Той вършеше тая работа съ сила, която никой не би подозрѣлъ у него.

Следъ четвъртъ часъ Роберъ го замѣсти и сжщо копа много добре, но лѣто Тадику, който замѣсти пъкъ него следъ известно време, свърши самъ повече работа, отколкото тѣ двамата заедно.

Работата напредваше по-бавно отколкото тѣ предполагаша. Тѣснотата на дупката, състава на почвата, ту камениста, ту глинеста и лепкава, затрудняваше импровизираниотъ копачи.

Стъмни се, безъ да бѣха намѣрили и най-малко указание за скривалището.

Най-после графътъ каза:

— Нѣма да продължаваме така цѣла нощъ. Хайде да си вървимъ и ще се върнемъ утре много рано,

— И тримата имате нужда отъ почивка, прибави Жермена, измъчена отъ състоянието въ което бѣха тримата работници.

— И като си помисля, че може би сме наблизо, каза лѣто Тадику, като си бършеше челото, не ми се прекъсва работата.

— Ами ако докато ни нѣма, двамата съучастници дойдатъ и откриятъ дупката, нѣма да имъ струва много да ни измъкнатъ сандѣчето.

— Нѣма да оставимъ нѣщата току тъй, продължи лѣто Тадику. Азъ ще остана тукъ на пазя.

— Ама къде ще спите? попита Жермена.

— Ба! една нощъ минава лесно, видѣли сме и други безсънни нощи!

— Ами ако заспишъ безъ да искашъ? каза Жакъ. Има друго разрешение на въпроса — ще остана и азъ

и ще дежуримъ по редъ.

— О, това не е възможно, г. Бордие, каза Жермена.

— Напротивъ, нищо не е по лесно, госпожице, не за пръвъ път ние ще прекараме съ него такава нощъ. Всичкитѣ възражения, които направиха графътъ, Жермена и Роберъ бѣха безполезни. Тѣ трѣбваше да си отидатъ, като оставиха Жакъ и лѣто Тадику да дежурятъ по редъ.

— Е, отидоха си най-после, каза лѣто Тадику. Сега и ние ще се наредимъ. И той се опжти къмъ воденицата отъ дето донесе слама за леглото.

— Ами, добре че се сѣтихъ, имашъ ли оржие?

— Попита той, когато се настаниха. Азъ си нося пишо̀ва.

— И азъ имамъ револверъ, но право да си каза, едва ли бихъ се решилъ да си послужа съ него. Хайде сега да си наредимъ смѣнитѣ за дежурство.

— То е много лесно, ще ставаме всѣки два часа

както нѣкога. Колко е часа сега?

Жакъ сложи на единъ камъкъ часовника си съ свѣтливъ цифреникъ.

— Десетъ часа, каза лѣто Тадику. Добре. Азъ ще почна. Ти си легни и спи. Ще те събудя въ полунощъ.

Жакъ се просна на сламата, а добриятъ бретонецъ остана да пазя. Основателно или не, той бѣше убеденъ, че Пале и Полъ Мерси ще се опитатъ да заграбятъ съкровището.

До полунощъ, обаче, нищо не се случи. Когато часовникътъ на камбанарията въ Метре удари дванадесетъ, лѣто Тадику се върна въ долмена и събуди другаря си.

— Сега е твоя редъ, приятелю, нищо ново нѣма, но отваряй си очитѣ, или по добре ушитѣ, защото е страшно тъмно. Най-напредъ, тури си това на главата. И той му подаде каската.

— Я махни тая каска!

— Послушай ме, направи каквото ти казвамъ!

— Е, дай я! каза Жакъ, като видѣ, че нѣма да убеди упорития бретонецъ, ама това е смѣшно... ако ме види нѣкой!

— Ела да ти покажа мѣстото. Недѣй пали фенеръ, чето, дай ржка. Около храсталака има бодлива телъ зарадъ добитѣка. Може да се влѣзе само презъ върте лежката. Като застанешъ до нея, между бороветѣ, ще можешъ да виждашъ по-малко, когато изгѣе луната. До виждане, желая ти щастие.

— Лека нощъ.

Следъ този разговоръ, воденъ полугласно, Жакъ Бордие остана самъ. Нощта бѣше много тъмна. Небето бѣше обрисано съ звезди, но на тѣхната „тъмна свѣтлина“ нищо не можеше да се види.

Наоколо бѣше съвсемъ тихо. Само отъ време на време се чуваше вѣкъ на кукумявка, или сухи листъ изпрѣсваха подъ стѣпкитѣ на уплашенъ заякъ.

Съ каска на главата, увитъ въ едно одеало; Жакъ стоше на постъ.

— Както и да е, мислѣше той, лѣто Тадику прѣувеличава. Защо Пале и съучастника му ще дойдатъ тъкмо при долмена? И защо тъкмо тая нощъ? Азъ пъкъ мисля, че наоколо е спокойно и спокойно ще си остане.

После мисълта му се обърна къмъ сандѣчето, къмъ новата загатка, която то съдържае, къмъ Жермена. Малко по малко го обзе нѣкакво вцепенение той промѣни мѣстото си, за да не заспи.

Най-после, отгатакъ рѣката, на върха на хълма, луната се показа, но тънкиятъ ѝ сѣрпъ издаваше неясна свѣтлина, Дори и най-близкитѣ предмети губѣха естествения си образъ и взимаха странни, чудновати очертания. Това, което Жакъ виждаше ей-тамъ, кленалъ човѣкъ ли бѣше или храстъ? А тамъ другъ човѣкъ правъ, или стѣлбъ? Това, което свѣтлѣше надалече, листъ освѣтленъ отъ луната ли е, или блѣсъкъ на оржие? Какво шаваша тамъ? Нѣкой? Не, малко зайче прѣтича. Човѣкътъ, когото видѣ преди малко, не е вече въ сжщото положение. Не, Жакъ промѣни мѣстото си и заедно съ това перспективата. Едно просто движение на главата и всичко пакъ е на мѣстото си.

За да се отърси отъ това мжчително полу-блѣнуване, добре познато на часовитѣ, Бордие отвори за мигъ очи. По никой начинъ не трѣбва да заспа, си каза той и се помъчи да слуша, понеже не можеше да вижда.

Изведнѣжъ се чу металически шумъ, като струнъ на китара, която нѣкой е дръпналъ. Жакъ отвори инстинктивно очи и се помъчи да се вгледа въ тъмнината. Шумътъ идѣше отъ лѣвата му страна, на крайнината на горичката. Въ сжщия мигъ, когато Жакъ се питае какво може да бжде това, шумътъ се чу отново отъ сжщата посока, последванъ отъ шумъ на стѣпкане листа; този пътъ не бѣше нѣкакво живоотно. Чу се шепотъ, веднагъ стихналъ. Нѣма вече съмнение. Тѣ сж.

Съ тихи стѣпни Жакъ Бордие се наведе надъ долиска. Той разтърси лѣто Тадику, който се събуди съ неясно рѣмжене.

— Тревога! му пошепна той на ухото, идатъ!

И двамата, прилепени до стената, се мжчеа да видятъ противника презъ пукнатинитѣ на камѣка, на дърветата, които заобикаляха долмена, унищожаваха безъ това слабата свѣтлина на луната.

— Слушай, каза лѣто Тадику, чува се какъ съвѣщаватъ клонетѣ. Ето единиятъ се спѣна отъ камѣкъ. Двама сж, единиятъ иде отъ тукъ, другиятъ — отъ другата страна.

— Хайде да излѣземъ.

И Жакъ трѣгна напредъ, съ фенерчето въ една ръка, а въ другата една дебела тояга.

Щомъ излѣзе отъ долмена, той забеляза една човѣшка сѣнка която се отдѣляше на входа на горичката.

— Кой е тамъ? попита младежътъ съ високъ гласъ, отправяйки свѣтлината на фенерчето къмъ човѣка, който отстъпваше. По превързаната ржка, той позна Полъ Мерси.

(Следва)